

ΠΕΤΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πέτρα, τί στέκεις στή γωνιά
 Τὰ γύρω σου άγναντεύεις
 Βουβή κι' άμίλητη
 Τὰ μυστικά σωπαίνεις;
 Άνοιξε δά τὸ στόμα σου
 Γιατὶ στ' ἀλήθεια τὸ μπορεῖς
 Άχεις αὐτιά... καὶ γνώση...
 Σκιωτᾶ ἡ πέτρα στήν ἐπίκληση
 Δὲν τὸ μπορεῖ πιά νὰ βαστᾶ
 Τὸ μυστικὸ στὰ σπλάχνα.
 —Κυρά, δὲν τὸ μπορῶ ἄλλο πιά
 Τὸ στόμα μου θ' ἀνοίξω.
 Πολλὰ ἔχω νὰ σοῦ πῶ
 Ξαλάφρωμα νὰ νοιώσω.
 Στὴ βλογημένη Άνατολή
 Τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς μὲ χάιδεψε
 Δίπλα στὸ μέγα κάστρο.
 Κι' άγνάντενα ἀπὸ ὑψηλὰ
 Τὰ θαυμαστὰ στὸν κάμπο.
 Τὴν προκοπή, τὴ λεβεντιά
 Τὰ πλούσια περβόλια
 Ποτάμια ξωτικά
 Τὶς πόλεις νὰ δροσίζουν.
 Μέσα στήν τόση προκοπή
 Αἰώνων μεγαλεῖα
 Άνα κοράκι στάθηκε
 Στὴ ράχη μου ἐπάνω
 Καὶ συφορῆς μολόγησε
 Τὸν κόσμον θὲ νὰ πλήξουν.
 Άϊμὲ τ' εἶδαν τὰ μάτια μου
 Άϊμὲ τί... τραγωδίες...
 Ξερριζωμένη ἀπόμεινα
 Μακρὰ ἀπ' τὴν Πατρίδα.
 Κι' ἀναπολῶ κι' ἀναζητῶ
 Τὴν Πατρικὴ Ἑστία.

ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΣΣΑ

Γιάννινα.